

Nistru pân'la Dunăre, și dela Tissa până la Marea-Négră), în urma devastărilor făcute de legiunile imperiale, trebuia să se repare cetățile, să le înfrumusețeze după gustul roman, să faciliteze comunicațiunile, să înființeze diferite stabilimente și instituțiuni și să cultive mânósele câmpii pentru susținerea lor în aceste țări, depărtate de capitala imperiului. Tóte aceste ocupațiuni continue spre înrădăcinarea lor în Dacia, spre îmbunătățirea și sporirea intereselor lor vitale îi detraseră în cât-va póte dela litere, ceea ce nu se póte însă afirma absolut. Pe urmă limba, de care se servia ei în primii seculi, era limba adusă cu ei din Italia, limba ce o învățase dela sinul mamelor lor. Acéstă limbă este *limba romană rustică* 1), care în timp, conformându-se circumstanțelor politice și climatului Daciei, s'aú modulat în limba ce o vorbim noi astă-đi, numind'o: *limba română*, și despre a cărei romanitate chiar străinii astă-đi sunt de acord în urma cercetărilor limbistice. 2) Câte documente póte nu vor fi scrisu străbunii

1) *Ión Maiorescu*, «despre originea și vechiătatea limbei române».

2) *Titu Maiorescu*, «Critice» pag. 333—334.